

Den tillidsfulde verden

Det var nytårsaftensdag, og Marstal Søfartsmuseums udstilling var lukket, men et ægtepar blev ved og ved med skiftevis at tage i den låste dør og læse skiltet med åbningstider. Døren gik ikke op af den grund, men i administrationsbygningen på den anden side af gaden var vi nogle stykker, der var samlet for at ønske hinanden et godt nytår. Ved et tilfælde fik jeg øje på de to ihærdige mennesker og gik ud til dem. Det var et tysk ægtepar, som havde taget turen fra Hamburg for at besøge museet. Manden havde for nylig arvet sin fars træskib, som han havde fået fortalt var bygget i Marstal. Informationen havde hans far fået en gang, da han lå med skibet et sted i Det ægæiske Hav. Pludselig var en svømmende dame dukket op af vandet. Hun havde straks fortalt manden, at fartøjet var bygget i hendes hjemby, og efter udveksling af adresser havde faderen fået tilsendt forskelligt materiale om Marstals søfartshistorie. Selv om det mærkelige møde i Det ægæiske Hav lå mere end 30 år tilbage, kunne jeg straks ringe til havfruen, som indvilgede i at komme, når hun var færdig med dagens rotur. I mellemtiden blev ægteparret tilbudt at se museet på egen hånd. Der var ingen tid at spille. Færgen sejlede snart, for de skulle nå Hamburg inden aften.

Efter nogle opslag i bøgerne blev det konstateret, at skibet var bygget i Rudkøbing, men det gjorde ikke så meget. Alle havde en hyggelig oplevelse, og ægteparret takkede igen og igen for den tillid, der var vist ved at lukke dem ind uden for åbningstid og lade dem gå rundt alene. Det ville aldrig nogensinde være sket i Hamburg, understregede de. Vi andre syntes ikke, det var noget særligt. Det var jo naturligt at åbne dørene, når de nu havde taget turen helt til Ærø netop for at besøge museet.

Hændelsen ligger godt to år tilbage, men for et par uger siden blev jeg mindet om historien under et besøg i Hamburg.

Jeg var med et busselskab på tur til Elb Philharmonien, Hamburgs store og imponerende koncertsal. Vi kom op i foyeren, afleverede overtøjet i garderoben og kunne snart gå rundt og nyde de helt særlige omgivelser, før vi skulle høre en i øvrigt helt fantastisk koncert.

Da det hele var forbi, blev den propfulde sal hurtigt tømt. Der blev trængsel ved garderoberne, og det var netop dér, jeg opdagede, at min garderobenummerbrik var gledet ud af bukselommen. Jeg blev roligt stående og afventede, at alt det øvrige overtøj blev fjernet fra knagerne, hvorefter jeg gik hen og forklarede, at min nummerbrik var borte, men at den ensomme jakke henne i hjørnet var min.

"Det kan enhver sige. De må gå tilbage til Deres plads og finde brikken", sagde damen strengt. Jeg skyndte mig tre etager op og ville gå ind i salen, men blev mødt af en vagt, der nægtede at lukke mig ind. Hun fik mit pladsnummer og gik ind for at lede. Da hun kom ud, oplyste hun, at hun tilmed havde ligget på knæ ved min plads, men der var ingen brik! Jeg måtte gå tilbage til garderoben og overlevere de nedslående nyheder. "De må undersøge Deres tøj," svarede garderobedamen. "Det har jeg allerede gjort flere gange. Den er der ikke. Men det er lige præcis jakken derovre i hjørnet, og beviset er, at der ligger et rødt halstørklæde i ærmet," insisterede jeg. "Vi har ikke lov at se i gæsternes tøj," svarede damen, som trods alt var ved at være så træt af mig, at hun henvendte sig til en kollega: "Hvad synes du, jeg skal gøre? Jeg kan godt huske, at han afleverede sin jakke, men jeg kan jo ikke være helt sikker uden et nummer." Kollegaen var mere afslappet: "Giv du ham bare jakken, når han siger det. Der er jo ikke andre."

Endelig fik jeg jakken i hånden, fandt det røde halstørklæde frem som bevis og takkede. "Den slags kan ikke gå an. De må være meget mere forsigtig fremover," lød den afsluttende irettesættelse, før jeg vendte om og forlod koncerthuset ad en kolossal lang rulletrappe. Ud i luften og anonymiteten! Det var ikke nogen særlig behagelig oplevelse.

Omdrejningspunktet var regler – ikke tillid. Altså den omvendte verden af Ærø! Den tillid skal vi værne om. Ikke mindst nu, hvor den hidtidige verdensorden er under pres. Det er vigtigt, at vi tør stole på hinanden!